

حکیم "شیخ شهاب الدین سهروردی" معروف به "شیخ اشراق" (587ق)

ابوالفتح یحیی بن حَبَش سهروردی ملقب به شهاب الدین، از بزرگان فلاسفه و حکمای اسلامی است که در فقه، حدیث و دیگر علوم متداول زمان، مهارت داشت. وی حکمت و اصول فقه را از مجدالدین جبلی آموخت و از اساتید دیگر نیز بهره برد.

ابوالفتح یحیی بن حَبَش سهروردی ملقب به شهاب الدین، از بزرگان فلاسفه و حکمای اسلامی است که در فقه، حدیث و دیگر علوم متداول زمان، مهارت داشت. وی حکمت و اصول فقه را از مجدالدین جبلی آموخت و از اساتید دیگر نیز بهره برد. شیخ شهاب الدین سالک مسلک اشراق بود که مبتنی بر ذوق و کشف و شهود و اشراقات انوار قلبی است. او این میانی را مطرح و منتشر ساخت و به سیر و سلوک پرداخت. در *طریقه اشراق*، عقل و استدلال برای رسیدن به حقایق کافی نیست، بلکه سیر و سلوک عرفانی نیز برای رسیدن به معرفت ضروری به شمار می‌رود. این عارف مسلمان سرانجام به حَلَب رفت و از لحاظ علمی بر علمای آن سامان برتری جست و مورد لطف حاکم منطقه قرار گرفت. اما دیدگاه‌های فلسفی و عرفانی سهروردی باعث خشم مخالفان وی شد. پس از مدتی، بدگویی علمای حَلَب از شیخ، حاکم را به قتل سهروردی مضمم ساخت و سرانجام وی را در سی و شش یا چهل سالگی به قتل رساندند. البته شکل قتل وی به صُور مختلف نقل شده است. حاکم پس از مرگ شیخ پشیمان شد و مسببان این عمل را مجازات نمود. سهروردی با وجود عمر کوتاه خویش کتاب‌های متعددی به فارسی و عربی نوشته است که از آن میان می‌توان به *حکمة الاشراق*، *المبدأ و المعاد* به عربی و *آواز پر جبرئیل و عقل سرخ* به زبان فارسی اشاره کرد.